

også får nogle ordentlige vilkår, og det er derfor, vi i dag siger:

Arbejdsmarkedslovgivningen skal være rummelig, sociallovgivningen skal give plads til frivillige organisationer, og skattelovgivningen skal give plads til, at folk kan føle sig motiveret til at yde et bidrag til de frivillige sociale organisationer.

Vi håber, at vi får en god debat, således at vi får sat en god dagsorden med denne her forespørgsel.

Besvarelse

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg synes, det er et meget fint initiativ, Centrum-Demokraterne har taget ved at rejse denne forespørgselsdebat om vilkårene for det frivillige sociale arbejde.

Det frivillige sociale arbejde og virksomhedernes og andre aktørers rolle i samfundet er jo noget, som regeringen har gjort meget ud af, fordi vi kan se, at der er en række problemer i vores samfund, som vi har vanskeligt ved at løse alene ved en traditionel socialpolitisk eller velfærdspolitisk indsats.

Det betyder jo ikke, at det frivillige arbejde skal erstatte den offentlige indsats, men det betyder, at det offentlige har en anden rolle, og at der er opgaver, vi ikke kan løse alene ved hjælp af en offentlig indsats. Vi kan jo se, at mange af de velfærdsproblemer, vi har i dag, i vidt omfang drejer sig om det, man kunne kalde socialt-menneskelige problemer. Det er altså ikke så meget et spørgsmål om mangel på materiel velstand, som det er et spørgsmål om mangel på menneskelige netværk. Det er ensomhed, det er mangel på selvværd, det er mangel på menneskelige og sociale kvalifikationer, der gør, at man ikke kan bestride et arbejde eller komme ind i et fællesskab.

De færdigheder kan man jo ikke bibringe mennesker alene ved hjælp af en offentlig indsats. Det kræver jo netop, at der er andre mennesker, som er indstillet på at indgå i et fællesskab med en og give en en nødvendig menneskelig støtte. Og det er jo noget af det, som det frivillige sociale arbejde kan, fordi der er nogle mennesker, der netop er der i kraft af, at de har lyst til at være der og være sammen med nogle andre mennesker. De er der ikke, fordi de får en løn for det. Og på den måde kan vi jo se, hvordan meget frivilligt arbejde har betydet en men-

neskelig gevinst for nogle af dem, der har brug for en håndsækning.

Hele støtten til det frivillige sociale arbejde var baggrunden for, at jeg i 1995 nedsatte et udvalg, der skulle se på det frivillige sociale arbejde i fremtidens velfærdssamfund. Det udvalg, som jo ud over ministeriet og andre myndigheder også havde en bred repræsentation af de frivillige selv, kom i 1996 med en rapport med en række anbefalinger om, hvad der skulle sættes i værk for at styrke det frivillige sociale arbejde. De anbefalinger er vi kommet meget langt med at føre ud i livet.

Det drejer sig f.eks. om støtte til kursusvirksomhed for de frivillige. Mange påtager sig jo nogle ret vigtige opgaver, som handler om at have at gøre med mennesker, der har demens eller psykiske problemer, og derfor er det selvfølgelig meget vigtigt, at de har en form for uddannelse eller i hvert fald viden om, hvordan man håndterer mennesker med sådan nogle tunge problemer. Derfor har de frivillige selv ønsket en form for kursus eller efteruddannelse, og vi er i fuld gang med at hjælpe dem med at få sådan nogle kurser.

Det andet, der var et ønske om, var at give nogle penge til kommunerne, sådan at der i højere grad blev et samarbejde mellem kommunerne og de frivillige, for det er jo ikke hensigtsmæssigt, hvis kontakten til myndighederne hele tiden går fra de frivillige og ind til staten. Det vigtige er jo, at der kommer en kontakt ude lokalt. Derfor var det et led i revideringen af bistandsloven, at vi fik indarbejdet en paragraf, § 115, der betyder, at kommunerne samlet får tildelt 100 mio. kr. om året, som skal bruges på et samarbejde med de frivillige.

Vi blev samtidig enige om, at kommunerne en gang om året skulle give en redegørelse til Socialministeriet om, hvorvidt de har brugt de penge, og hvordan de har brugt dem, både som en slags kontrol af, at pengene blev brugt i overensstemmelse med lovens hensigt, og også som en slags idékatalog fra de enkelte kommuner, der kunne bruges til at udveksle erfaringer.

Den første status over de første opgørelser fra kommunerne er på trapperne, og der vil være kommuner dér, der ikke har brugt pengene i overensstemmelse med loven. Nogle af dem har brugt nogle af pengene, men det er mit førstehåndssindtryk, at de fleste heldigvis har brugt dem i overensstemmelse med loven.

Men der vil alligevel komme en debat om, hvad vi gør i forhold til de kommuner, der ikke